

UDI-SKANDALEN

I mars 2006 avslørte VG at UDI ga oppholdstillatelse til om lag 200 kurdere, i strid med de politiske føringene fra Bondevik-regjeringen.

VGs avsløringer førte til offentlig gransking og kritikk fra et enstemmig Storting. Den nyutnevnte UDI-direktøren måtte trekke seg fra stillingen, og hele utlendingsforvaltningen er nå underlagt strengere politisk styring. Det pågår fortsatt et omfattende oppryddingsarbeid i AID og UDI.

Metodisk bruk av offentlighetsloven gjorde at vi kunne følge arbeidet i den regjeringsoppnevnte granskingskommisjonen og avsløre hvem som ville få kritikk i god tid før rapporten var klar.

Prosjektets tittel: UDI-SKANDALEN

Hvor og når publisert: VG, fra 24.mars 2006 og ut året

Redaksjon og redaksjonsadresse samt telefonnummer:

Verdens Gang AS,
Boks 1185 Sentrum
0107 Oslo
Tlf. 22 00 00 00

Journalistenes adresse og telefonnummer:

Tom Bakkeli
Verdens Gang
Boks 1105 Sentrum
0107 Oslo
Telefon: 22 00 06 50
tom.bakkeli@vg.no

Alf Bjarne Johnsen
Verdens Gang
Boks 1185 Sentrum
0107 Oslo
Telefon: 22 00 06 80
alf.bjarne.johnsen@vg.no

1. Innledning

En sjelden gang kan et dokument fremkalle de saligste følelser hos en journalist. Det skjedde en dag i mars 2006, og her er historien om hvordan dokumentet ble funnet og hva det førte til.

Fra en velinformert kilde som Tom Bakkeli har pleid utbytterik kontakt med i flere år, får vi vite at det er oppstått problemer rundt sjefsskiftet i Utlendingsdirektoratet (UDI). Direktør Trygve G. Nordby har søkt avskjed, for å ta over som generalsekretær i Norges Røde Kors. Assisterende direktør Manuela Ramin-Osmundsen er utpekt som Nordbys etterfølger. Men det skal være oppdaget skjær i sjøen. Kilden opplyser at Arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen har valgt å utsette utnevnelsen, angivelig på grunn av uklarheter omkring Ramin-Osmundsens opptreden i UDI-ledelsen.

Hva var bakgrunnen for denne tvilen, som var så sterk at regjeringen vurderte å ofre den tilsynelatende perfekte kandidaten til sjefsjobben i UDI?

I forrige stortingsperiode gjorde opposisjonen i Stortinget anskrik da Bondevik-regjeringen fulgte statsråd Erna Solbergs råd og utnevnte hennes tidligere statssekretær Osmund Kaldheim som direktør i integreringsdirektoratet IMDI. De mente at dette var en soleklar forbigåelse av Ramin-Osmundsen. Da sjefsstillingen i UDI ble ledig, var hun det åpenbare førstevalget.

2. Problemstillinger

Ifølge kildeopplysningene hadde det i lengre tid pågått et politisk skyggespill i UDI. Trygve G. Nordby skulle ha håndplukket noen medarbeidere som mer og mindre frivillig fulgte hans retningslinjer for praksis, på siden av regjeringens utlendingspolitikk. De som ikke var enig i Nordbys agenda, ble presset ut eller tilsidesatt, ble det hevdet.

De mest alvorlige handlingene skulle angivelig ha funnet sted høsten 2005, i forbindelse med Stortingsvalget og det påfølgende regjeringsskiftet. Kildene fortalte at sentrale SV-politikere skulle ha vært i flere møter med Nordby før valget, og at de mest sannsynlig drøftet en mulig drastisk omlegging av innvandringspolitikken.

Det ble også hevdet at UDI-ledelsen med Trygve G. Nordby i spissen, hadde utnyttet et handlingsrom mellom to regjeringer i forventning om at Stoltenberg-regjeringen ville gi mennesker med langvarig opphold i Norge på midlertidige tillatelser, varig rett til å bli i landet.

Vi fikk klare råd fra kilder om å sjekke spesielt grundig sakene med de såkalte MUF`erne, kurdiske irakere som hadde vært i Norge i flere år med status ”midlertidig opphold uten rett til familiegjenforening” (MUF).

Kildeopplysningene viste seg å stemme i fullt monn. Til vår og kildenes overraskelse, avdekket det videre arbeidet også en rekke andre alvorlige forhold: UDI-ledelsen hadde også hatt sin egen agenda i behandlingen av homofile iranere. Det viste seg at UDI hadde fulgt en

høyst tvilsom praksis ved giftemål i utlandet og i en rekke saker ble det avslørt at søkerne hadde benyttet falske dokumenter. Kripos-etterforskning avdekket omfattende svindel med dokumenter, som blant flere av MUF-erne hadde sendt inn som dokumentasjon til utlendingsmyndighetene.

I 2000 ble det innført en ny praksis for kurdiske asylsøkere fra Nord-Irak. På grunn av situasjonen i Irak ble de ansett som ureturnerbare. De søkerne som norske myndigheter mente ikke hadde et beskyttelsesbehov, kunne få en midlertidig oppholdstillatelse uten rett til familiegjenforening. Den midlertidige oppholdstillatelsen var gyldig for 1 år. Den dannet dermed heller ikke grunnlag for bosettingstillatelse. Tillatelsen omtales som MUF, Midlertidig Uten Familiegjenforening.

Etter ett år viste det seg fortsatt å være vanskelig å returnere dem. Etter politisk press ble tillatelsene fornyet for ett år ad gangen.

I 2005 vedtok Bondevik-regjeringen og den daværende kommunalministeren Erna Solberg en ny forskrift for MUF-erne: De som var i arbeid, kunne nå få arbeidstillatelse, som etter vert ville danne grunnlag for permanent bosetting – og familiegjenforening - i Norge.

Men Solberg satte noen absolutte betingelser for denne tillatelsen:

De måtte være i heltidsarbeid pr. 1.mai 2005.

De måtte ha sikker identitet.

De måtte ikke ha begått straffbare handlinger i Norge eller utlandet.

De måtte ha en tidligere MUF-tillatelse.

Daværende UDI-sjef Trygve G. Nordby kom med sterke innsigelser da dette først ble foreslått i et høringsnotat. UDI argumenterte for en permanent løsning også for de som ikke var i fast arbeid. Sterke menneskelige hensyn måtte legges til grunn, sammen med MUF-ernes forventning om at de en gang ville få permanent opphold i Norge etter så mange år med midlertidige tillatelser.

3. Fokus skiftet underveis

I forhold til utgangspunktet vårt, forsterket saken seg kraftig underveis. Nye problemstillinger kom til, og en av de mest dramatiske var hvilken rolle Manuela Ramin-Osmundsen hadde spilt. Hva visste hun om bruddene med klare instruksjoner og politiske føringer fra statsråd Solberg?

Etter hvert måtte vi også ha fokus på reaksjonene på våre avsløringer. I denne fasen dro vi store fordeler av at hovedreporterene på saken kom fra henholdsvis reportasjeavdelingen og samfunnsavdelingen. Dermed kunne vi utnytte et svært bredt kildenett vi hadde hver for oss, i utlendingsforvaltningen, politiet og påtalemyndigheten, via juridiske eksperter til embetsverk og personer i regjeringsapparatet og i Stortinget.

En ny fase startet etter påsken i 2006, da granskningskommisjonen startet sitt arbeid. Ved aktiv bruk av offentlighetsloven fikk vi tilgang til utvalgets postjournal og videre til anslagsvis 2000 sider dokumenter som utvalget hadde til sin rådighet.

Mer om dette senere i rapporten.

Det er pressens plikt å kritisk overvåke forvaltningen. I dette tilfellet satte vi et kritisk søkelys på utlendingsforvaltningen. Mange påstod at VGs arbeid med UDI-skandalen var et

målbevisst arbeid for å stramme inn innvandringspolitikken, en kritikk vi oppfatter som helt feilslått og en gedigen misforståelse av pressens kritiske rolle.

UDI-skandalen utløste også en debatt om hvor fritt forvaltningen står til å tolke politiske signaler i den ene eller andre retning. Flere av landets ledende jusseksperterte støttet Trygve Nordby i at avgjørelsene i MUF-sakene lå innenfor hans skjønn å gi et positivt utfall. Uansett konkluderte et enstemmig Storting motsatt: Han fikk kritikk for å ha satt klare pålegg i forskrifts form til side.

Et annet tema som vekket stor interesse etter at Graver-kommisjonens gransking var avsluttet, var spørsmålet om partsrettighetene var ivaretatt godt nok, i forhold til et offentlig oppnevnt granskningsutvalg. Vi ønsket å ettergå hvordan de kritiserte partene hadde kommet til orde i forhold til kommisjonen. Men AID, og deretter Kongen i Statsråd, nektet oss innsyn i de stenografiske referatene fra kommisjonens avhør. Dette vedtaket om hemmelighold er en åpenbar begrensning av pressens mulighet til å ettergå arbeidet i en granskningskommisjon.

4. Redegjørelse for metoder

DET INNLEDENDE LETEARBEIDET.

Vi gikk i gang med våre egne, forsiktige undersøkelser. Diskret begynte vi å lete i postlistene til UDI, Kommunal- og regionaldepartementet (KRD) som tidligere hadde det overordnede ansvaret for UDI, og det nyopprettede Arbeids- og inkluderingsdepartementet (AID).

Vi forsøkte å analysere overskriftene i samtlige inn- og utgående brev, på jakt etter noe som kunne fortelle hvilket drama som utspilte seg i det skjulte.

Parallelt med journalsøkene, kontaktet vi aktive UDI-kilder og tidligere ansatte i utlendingsforvaltningen, politiske kontakter og kilder i andre sektorer som kunne tenkes å vite noe.

Ambisjonen var å finne noen som var tilstrekkelig ukomfortabel med UDI.-ledelsens linje, til å fortelle oss hva som hadde skjedd.

Vi gjennomførte flere skjulte møter med politikilder, og noen andre kilder som uttrykte frykt for at de kunne bli avslørt i en intern kildejakt. Det gikk sterke rykter om overvåking av ansattes e-post og mobiltelefoner, og vi ble nødt til å ta forholdsregler for å beskytte de kildene som var villige til å snakke med oss.

17.mars ble Manuela Ramin-Osmundsen utnevnt til UDI-direktør. Like etter utnevnelsen hos Kongen i Statsråd, begjærte vi innsyn i utvalgte deler av brevvekslingen mellom UDI og AID. Departementets informasjonssjef Wenche Rasch tok begjæringen opp med statsråd Bjarne Håkon Hanssen og hans nærmeste medarbeidere. De hadde åpenbart behov for å områ seg.

Tre dager senere kom beskjeden: - Dere får tilgang til sakens dokumenter.

Det første dokumentet vi kastet oss over var Manuela Ramin-Osmundsens brev til AID datert 13.mars 2006, med den anonyme tittelen ”Praksis i saker vedrørende arbeidstillatelse”. Brevet var i utgangspunktet unntatt offentlighet i henhold til offentlighetslovens paragraf 5.2a, og skulle ikke leses av utenforstående. Etter en rask gjennomlesning innså vi hvorfor: Brevet fremstod som den rene dynamitt, med en rekke innrømmelser av sterkt kritikkverdige forhold i UDI.

Den nyutnevnte UDI-direktøren erkjente uten omsvøp i brevet, at direktoratet hvor hun inntil for kort tid siden hadde vært nestkommanderende, hadde benyttet en praksis i de såkalte MUF-sakene, som var stikk i strid med de tydelige politiske signalene og instruksene fra tidligere kommunalminister Erna Solberg!

Det 13 sider lange brevet inneholdt en lang rekke journalistiske godbiter, som også skulle vise seg å være politisk delikate.

Dokumentene vi fikk utlevert av departementet, bestod av flere brev og notater. Vi vurderte der og da samtlige som uhyre interessante.

Neste dag, 23.mars, var det klart for det første av en lang serie intervjuer med arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen.

Langbordet var dekket inne på statsrådets kontor i det nyopprettede departementet. Etter at Bjarne Håkon Hanssen benket seg ved kortenden, satte resten av departementets politiske og byråkratiske ledelse seg taust til bordet. Både antallet og de alvorlige ansiktene understreket at saken var stor og vanskelig.

Nå startet vi planleggingen av publiseringen. Avsløringen av UDIs håndtering av MUF-erne var alvorligst, og måtte selvsagt på trykk først. Vi bestemte oss for å publisere tematisk, men samtidig grave videre i de sporene vi allerede hadde.

Men før publisering, måtte hovedaktørene i saken selvsagt konfronteres. Det var helt avgjørende å snakke med UDIs nåværende og tidligere toppleder. Minst like viktig var det å etablere kontakt med tidligere kommunalminister Erna Solberg, som på mange måter var den ”fornærmede” i saken siden hun laget MUF-forskriften. Solberg viste seg å ha detaljhukommelse fra sin tid som konstitusjonelt ansvarlig statsråd for utlendingssakene. Materialet ble jobbet ut i tre hovedavsløringer, i tillegg til daglig oppfølging. Redaksjonsledelsen satte flere reportere på saken for å forestå dag-til-dag dekningen: Pål K. Ertzaas, Aslak M. Eriksrud og Leif Welhaven.

DEN FØRSTE AVSLØRINGEN

24.mars 2006 avslører VG:

”Stikk i strid med instruksene fra daværende kommunalminister Erna Solberg (H), ga UDI i høst oppholdstillatelse til minst 182 kurdere fra Irak som ikke hadde fast arbeid eller kunne forsørge familien. Blant dem Utlendingsdirektoratet ga oppholdstillatelse, var det et ukjent antall straffedømte og personer uten kjent identitet.”

DEN ANDRE AVSLØRINGEN

25.mars 2006 forteller VG historien om hvordan UDI-ledelsen la til side en rekke søknader i påvente av regjeringsskiftet, og at Erna Solberg dermed skulle gå av som statsråd. Etter hvert viste det seg at UDI hadde forventninger om at den rød-grønne regjeringen ville akseptere en mer liberal praksis for tillatelser for MUF-erne enn det Bondevik-regjeringen hadde gjort. UDI hadde altså ikke tillatelse, men forventet tilgivelse fra de rødgrønne. Men slik gikk det absolutt ikke.

DEN TREDJE AVSLØRINGEN

1.april 2006 avslørte VG at et 50-talls iranere hadde fått asyl i Norge fordi de hevdet å være homofile. Dette var i strid med den praksisen som UDI selv hadde rapportert inn til departementet.

DEN FJERDE AVSLØRINGEN

4.april 2006 avslører VG at svigermoren til Mulla Krekar er en av de 182 kurderne som fikk opphold i strid med forskriften.

På dette tidspunktet i saken hadde enkelte i UDI åpenbart bestemt seg for å gå til motangrep mot VG. Vi fikk underhånden vite at noen i UDI hadde ringt NRK og TV2, og fortalt hva VG jobbet med. TV2 hadde blant annet ringt Krekars advokat Brynjar Meling, og sagt at de visste at VG jobbet med en sak om Krekars svigermor.

Vi har en sterk mistanke om at enkelte i UDI gjorde dette for å ta brodden av nok et stort VG-oppslag, og hindre at saken fikk stort oppslag i avisen. Kveldsnytt sendte saken.

Det skulle vise seg at denne saken ble lekket til TV2 etter at VG gjorde departementet og UDI oppmerksom på forholdet og ba om kommentarer.

DEN FEMTE AVSLØRINGEN

VG 22.april 2006: Kripos har avslørt en omfattende forfalskning av dokumenter som griper rett inn i UDI-skandalen med de irakiske kurderne. Flere av de såkalte MUF-erne som fikk forlenget opphold i Norge i fjor høst, skal ha kjøpt falske arbeidsbekreftelser og andre dokumenter hos en 49-årig mann i Oslo, dokumenter som UDI la til grunn for å gi opphold i Norge. Nå er 49-åringen, en norsk statsborger med iransk bakgrunn, tiltalt for menneskesmugling og forfalskning av dokumenter.

Det var viktig for oss å jobbe bredt med disse sakene, og søke informasjon om MUF-erne også fra andre kilder, siden det tidlig ble klart for oss at flere av MUF-erne hadde kriminell bakgrunn.

DEN SJETTE AVSLØRINGEN

VG 18.mai 2006: UDI har gitt varig opphold i Norge til et stort antall asylsøkere med høyst usikker identitet, selv om det var mistanke om at identiteten kunne være falsk.

VG kan i dag avsløre at saksbehandlerne fikk ordre fra UDI-ledelsen om å se bort fra mulig falsk ID når de innvilget bosettingstillatelse. Selv etter at tidligere kommunalminister Erna Solberg (H) hadde forsikret Stortinget om at folk ikke får permanent opphold i Norge «hvis vi ikke vet hvem de er», fortsatte UDI sin svært liberale praksis.

Granskningskommisjonen under ledelse av jus-professor Hans Petter Graver ble utnevnt 7.april 2006. Da kommisjonen var i gang med sitt arbeid noen uker senere, tok vi kontakt med kommisjonen og bad om innsyn i postjournalen, med hjemmel i offentlighetsloven. Dette hadde vi skaffet oss god erfaring med i arbeidet med tsunami-granskingen overfor Reinås-utvalget ett år tidligere.

Spørsmålet kom overraskende på Graver-kommisjonen, men vi hadde gjort hjemmeleksen:

Justisdepartementets rundskriv om granskingskommisjoner fra 1975 slo fast at forvaltningslovens regler om partsinnsyn skulle gjøres gjeldende også for offentlige granskinger. Tilsvarende skulle offentlighetslovens regler om dokumentoffentlighet også gjelde mens kommisjonen er i arbeid.

Graver-kommisjonen støttet vår tolking og utleverte sine postjournaler til oss. Vi gikk videre og begjærte innsyn i en rekke av de dokumentene som kommisjonen delvis hadde innhentet ved eget tiltak, og delvis fått utlevert fra personer som var inne til intervju.

Vi skaffet oss også listen over hvem kommisjonen hadde inne til intervju, og når de skulle møte. Det ble et viktig redskap for å skygge kommisjonens arbeid løpende, og hvordan aktørene opptrådte.

Vi ble tidlig klar over hvem som hadde fått brev om at de var innvilget partsrettigheter. Underforstått: Hvem kommisjonen vurderte å rette kritikk mot.

Om lag 2 000 dokumentsider ble utlevert som følge av våre innsynsbegjæringer. I dette materialet fikk vi blant annet interne UDI-notater som viste hvordan saksbehandlere hadde sterke kritiske innvendinger mot det de oppfattet som brudd på MUF-forskriften og andre regler og praksisnotater.

I stedet for passivt å vente til kommisjonen offentliggjorde sine rapporter, kunne vi dermed aktivt følge granskingens utvikling, fordi vi langt på vei skaffet oss det samme informasjonsbildet som utvalget hadde.

Men vi fikk ikke tilgang til, var de stenografiske referatene fra intervjuene med hovedaktørene fra UDI. Avgjørelsen ble påklaget til Kongen i Statsråd etter at utvalgets arbeid var avsluttet, men klagen ble også avslått.

DEN SJUENDE AVSLØRINGEN

19.mai 2006 avslører VG en intern UDI-instruks om at alle homofile iranere som sa de var homofile, skulle få opphold - selv om forklaringene deres ofte var syltynne og åpenbart løgnaktige. Mens UDI-ledelsen forsikret tidligere statsråd Erna Solberg om at

sakene ble behandlet individuelt og ut fra faren for forfølgelse i hjemlandet, fikk saksbehandlerne følgende beskjed:
«Så lenge en legger til grunn at søker er homofil / lesbisk, så skal asyl gis.»

DEN ÅTTENDE AVSLØRINGEN

VG 23.mai 2006: Utlendingsdirektoratet har i en årrekke godtatt at utlendinger som bor i Norge, kan gifte seg i utlandet uten å være til stede i sitt eget bryllup. Deretter kan de søke - og få innvilget - familiegjenforening i Norge for den nye ektefellen.

Mye tyder på at mange slike ekteskap inngås under tvang, eller at bryllupet er arrangert for å oppnå opphold i Norge.

- Jeg må ærlig innrømme at jeg ble svært overrasket da jeg ble kjent med at vi godtok denne praksisen, sier barne- og familieminister Karita Bekkemellem til VG.

DEN NIENDE AVSLØRINGEN

VG 1.juni 2006: Ved hjelp av falske dødsattester har minst 10-12 irakere forsøkt å få Fylkesmannens tillatelse til å gifte seg på nytt. Hensikten kan ha vært å gifte seg med en norsk statsborger, eller en person med permanent opphold i Norge, for å få innvilget familiegjenforening. Det var Fylkesmannen i Oslo og Akershus som reagerte da det i løpet av tre måneder kom 10-12 søknader om gjengifte, vedlagt irakiske dødsattester.

DEN TIENDE AVSLØRINGEN

VG 17.juni 2006: Utlendingsdirektoratet fortsetter å gi varig opphold i Norge til personer med høyst usikker identitet, selv om praksisen er blitt slaktet av et samlet storting. Torsdag kveld fikk UDI ramsalt kritikk i Stortinget for å ha praktisert ID-regler stikk i strid med politiske føringer. Svein Roald Hansen (Ap) sa at ID-praksisen er langt alvorligere enn de såkalte MUF-sakene. Men i dag kan VG avsløre at denne praksisen ennå ikke er stoppet internt i UDI.

VG har i mange år hatt fokus på de mange faremomentene ved at det oppholder seg så mange utlendinger med ukjent identitet i Norge. Dette er et problem for politiet, og ikke minst sikkerhetspolitiet, som har ansvar for å avsløre ettersøkte kriminelle og terrorister. Norge er gjennom FN-resolusjoner og andre avtaler forpliktet til å følge opp ID-arbeidet, og dette blir nå for første gang virkelig tatt på alvor av alle de berørte myndigheter.

5. Tidsbruk

Takket være gode, troverdige kilder, kunne vi i forvissning om at vi ville finne saker, trygt forsvare å bruke tid på omfattende leting, graving og kildemøter. Fra rundt årsskiftet begynte Tom Bakkeli forsiktig leting, og fra mars jobbet han nærmest heltid med saken. Senere kom Alf Bjarne Johnsen med for fullt, og vi jobbet lange dager med mye overtidsbruk og fritid for å henge med. Det ble altfor tidskrevende for oss to å følge opp egne saker, samtidig med at vi skulle grave fram nye avsløringer. Heldigvis fikk vi god bistand fra flere VG-kolleger underveis.

På grunn av dynamikken saken fikk, med granskinger og høringer, holdt det høye trykket seg

til langt inn i sommeren 2006. Etter sommeren har vi jobbet langt mindre med denne saken, men vi har forsøkt å følge opp hovedtrekkene i oppfølgingsarbeidet.

6. Spesielle erfaringer

Mange faktorer kan påvirke en saks utvikling, men erfaring viser at vi selv som reportere kan eliminere mange av de negative faktorene som kan skape ammunisjon til å skyte ned saken. Grunnarbeidet var i denne saken, som i mange andre, svært viktig. Mange års erfaring fra nyhet/krim/politikk/utenriks-journalistikk har lært oss at kildetilfanget ofte vil lukke seg etter de første avsløringene. Derfor la vi stor vekt på å innhente så mye som mulig informasjon før første publisering innenfor hvert enkelt temaområde. Det koster mye arbeid, men gir resultater.

Noe av det som overrasket og gledet oss mest underveis var de positive reaksjonene fra UDI-ansatte, både tidligere og nåværende. Vi var naturligvis spent på hvordan de som i dag jobber i UDI ville takle et så kraftig negativt fokus fra Norges største avis, og vi forsøkte hele tiden å holde/komme i dialog med tillitsvalgte og andre representanter i organisasjonen. Enkelte var, forståelig nok, i utgangspunktet skeptiske til enkelte angrepsvinkler, men de aller fleste vi kom i kontakt med opptrådte både profesjonelt og med stor grad av forståelse for at temaene ble satt under debatt.

Vi opplevde også flere ganger at UDI-ansatte, som vi tidligere ikke hadde snakket med, tok kontakt med oss for å gjøre oppmerksom på emner og vinkler vi burde se nærmere på. Dette gjorde de ut fra et sterkt engasjement for jobben og faget sitt, med fare for å miste jobben sin på grunn av brudd på taushetsplikten. Vi takker alle dem som bidro til resultatet! Sakskomplekset vokste seg så stort at vi i perioder hadde problemer med å velge hvilke saker vi skulle følge opp. Flere saker måtte vi bare legge til side, og der ligger de dessverre ennå.

7. Konsekvenser av avsløringene

Et uavhengig revisjonsselskap ble satt inn for å granske UDI. Men saken vokste raskt; det samme gjorde kritikken mot AID, som ikke lengre kunne administrere ryddejobben alene.

Regjeringen måtte utnevne en granskingskommisjon, som ble ledet av jusprofessor Hans Petter Graver.

Den nyutnevnte UDI-sjefen Manuela Ramin Osmundsen ble innvilget permisjon mens granskningen pågikk.

Stortingets kontroll- og konstitusjonskomite arrangerte åpne høringer om saken

UDI-direktør Manuela Ramin-Osmundsen trakk seg etter sterk kritikk fra Graver-kommisjonen.

Den konstituerte assisterende direktøren, Frode Forfang, ble også ”degradert” til sin gamle stilling som avdelingsdirektør etter å ha blitt kritisert i Graver-kommisjonens første rapport. Kommisjonen trakk kritikken tilbake i sin andre delrapport.

Avdelingsdirektøren for asylavdelingen i UDI, Paula Tolonen gikk av etter sterk kritikk.

Den forrige UDI-sjefen, nåværende generalsekretær i Norges Røde Kors, Trygve G. Nordby, fikk også sterk kritikk av Graver-kommisjonen og av Stortingets kontroll- og konstitusjonskomite

UDI fikk etter hvert ny direktør og ny assisterende direktør.

Regjeringen og AID har strammet opp saksbehandlingsreglene og reglene for varsling av praksisendringer. UDI er pålagt en betydelig strengere intern kvalitetskontroll.

##Det pågår fortsatt et stort oppfølgingsprosjekt i UDI. Det er et paraplyprosjekt, som består av syv delprosjekter og involverer 40 deltagere fra hele organisasjonen. Hovedprosjektet vil løpe fram til sommeren 2007.

Idet denne metoderapporten skrives, er AID i ferd med å ta stilling til en ny forskrift om hva som skal skje med tillatelsene til de rundt 200 kurderne som fikk opphold i strid med Erna Solbergs forskrift.

Oslo, 5.januar 2007

Tom Bakkeli

Alf Bjarne Johnsen